

Hvar er vegur?

Óluva Nolsøe Joensen

Eg siti og eygleiði fólk uttanfyri. Látist at vera ein av teimum, men dugi ikki at málbera meg. Tankarnir eru sum leysar verur, flúgva runt og geva smáljóð frá sær. Hvussu skal eg bera meg at? Skal eg siga hey ella bert venda hin kjálkan til? Eg kenni meg eins og áður, tóman, sviknan og meiningsleysan. Eg hoyri, hvussu mamma stákast niðriundir, men havi tó ikki dirvið at reisa meg og spyrja, um henni tørvar hjálp. Eina løtu siti eg og hugsu um pápa, hvar bleiv hann av? Hetta er fjórða húsið, vit flyta í, bústaðirnir røkka okkum ikki. Eg dugi ikki at skilja, hvussu mamma orkar at kela fyri hesum órudduliga og óheimliga staði, sum vit nú eru flutt í.

Eg reisi meg og steingi hurðina til kamarið. Friðurin ræður, hann hevur vald á mær. Eg festi mær í og seti meg aftur at eygleiða stunandi gangin uttanfyri vindeygad. Bilarnar, djórini og allar tær livandi verurnar, sum eg beri eyga við. Øll tykjast taka dik á seg og stuna avstað til eitthvørt. Her siti eg, í mínum egna hugaheimi, sum heilt vist ikki reiðiliga er mín hugaheimur. Eg royni at draga orðini úr mær, men tað sum út kemur, er bert nyttuleysur roykur. Roykurin kennist sum lokkandi røddir, ið fáa meg at seta spurning við eitthvørt. Eg eri einki harradømi, sovni bert inn í øskuna og lati meg sveima burtur.

Eg vakni við kaldan dreym, føli hvussu roykurin rennir mær kalt niður eftir bakinum. Kaldur, móður og tungur reisi eg meg upp frá vindeyganum. Útvarpið goyr, á tremur við nýggjastu tíðindunum - ”*Fiskivinnunýskipanin er ein stór hjálp fyri landið, sigur landstýrismaðurin í fiskivinnumálum. Løgtingið hevur í seinastuni samtykt try stór mál, og hetta hevur við sær, at fólk av sama kyni nú kunnu gifta seg borgarliga. Hetta hevur skapt stórt rok millum flokkarnar. Jenis av Rana tekur ikki undir við hesum og heitir tí á tingið, um at biðja um Guds fyrgeving...*” Eg slækki útvarpið, orki ikki at hoyra somu rødd tala til mín fleiri ferðir um dagin. Eg havi ikki áráði til eina hugsan um, hvør fær hvønn fiskastert, ella hvussu nógvir pengar skulu játtast til fíggjarlógina komandi ár.

Mamma hevur gjørt døgurða, nýggjastu uppskriftina uppá, hvussu tú heldur teg slankan. Tað smakkar av *helveti* til, hugsu eg við mær sjálvum. Hon togar harðliga í armin á mær. ”*Gevst! Gev mær frið!*” rópi eg og háli armin til mín aftur. Eg reisist, meðan eg eygleiði munn hennara, ið ikki vil gevast at tosa.

Eg opni hurðina og sleppi mær út. Eg sleppi mær undan teimum óteljandi spurningunum, sum eg veit, fara at fylgja mær. Trappurnar verða tiknar í tveimum longum lopum, og eg sleppi mær út í bilin. Skundi mær at koyra avstað, á tí svarta, váta og langa vegnum, sum liggur mær fyri framman.

Tað tykist sum eri eg einsamallur í heiminum. Bilarnir, djórini, tær livandi verurnar eru burtur, hetta snýr seg bert um meg. Andadrátturin gerst tungur, hendurnar heitar og dekkini undir bilinum eru byrjað at smelta. Hvar skal eg fara? Hvar kann eg finna frið? Eg steðgi bilinum og festi mær í. Eg rulli vindeygad niður og lati regnið og kuldan tosa við meg. Tað dregur inn í meg og fær meg at kenna meg livandi. Hetta snýr seg um sekund - longstu, bestu og avgerðandi sekundini í langa tíð.

Eg royni at slökkja friðin, sum berjist upp inni í mær. Taki “AUX” stykkið fram til útvarpið og tendri telefonina. Fuck! Stykkið riggar ikki. Aftur nú hoyrist kenda røddin í útvarpinum. Hesa ferð verður tosað um kynsskifti. Eg spyrji meg sjálfvan, um hetta veruliga er ein møguleiki? Ber tað til at skifta frá manni til kvinnu? Mínir tankar taka dik á seg. Ber tað so eisini til at gera kensluskifti? Røddin kennist so fremmand, men samstundis so nær at mær, at eg eri noyddur at slökkja. Hví skuldi hendan óhugnaliga røddin koma fram aftur og tala til mín. Einasta loysn er at seta høvdið á blot og taka plastikkfløskuna fram aftur. Setu eld í kenslurnar og lata tær føra meg inn í annan heim. Í hesum heimi kennist verðin sum eitt lítið stað, sigi eg við meg sjálfvan, meðan eg koyri fram við stóra og nýggja bygningin, sum liggur nærhendis húsinum, vit júst eru flutt í. Hevði eg bara sloppið inn í stóra glastornið - loyvt øllum mínum tonkum at streyma út ígjøgnum túsundatals rútarar og, sum ekkó, ferðast víða út í heim. Hvílt meg eitt bil, eins og Snjóhvíta á sinni, meðan eg bíðaði eftir frelsuni.

Eg fór framvið, kláraði ikki at seta meg í samband við allar spurningarnar frá mammu, um eg fór heim nú. Hvar skuldi eg fara? Skuldi eg bara lagt meg at sova í bilinum? Fanans tíð, eg snari niðan á vegin, sum førir meg longur burtur. Vegurin, sum ongan enda fær. Myrkrið hevur lagt seg, og eg hoyri bert smáljóð langt burturi. Er tað møguligt, at hesi ljóð eru nærhendis, hugsu eg við mær sjálfvum. Eru hetta røddir, ið tala til mín? Eg øki um ferðina og lati høgra fót dala spakuliga longur og longur niður á spitaran. Vegurin kennist óendaligur, eg koyri bara.

Brádliga beri eg eyga við meg sjálfvan, høgt uppi á einum fjalli. Eg byrji at renna og steðgi ikki aftur. Eg havi tamarhald á friðinum, hann kennist ikki ræðandi longur. Hesa ferð lati eg meg sveima burtur og inn í ein heim, eg aldrin havi verið í áður.